

Full diocesà

1 d'abril del 2018

p4 – Ressò de diverses activitats diocesanes

p5 – Catalunya Sacra posa en solfa el patrimoni de l'Església

Caramelles de St. Martí de Tous (Creu de St. Jordi)

Pasqua: un diumenge que dura 50 dies

El temps pasqual és el més fort de tot l'any, que s'inaugura amb la Vetlla Pasqual i se celebra durant set setmanes fins a Pentecosta. La Pasqua és el «pas» de Crist, que ha passat de la mort a la vida, a la seva existència definitiva i gloriosa. És la Pasqua també de l'Església, el seu Cos Místic, que és introduïda en la Vida Nova del seu Senyor per mitjà de l'Esperit Sant.

El temps pasqual comprèn cinquanta dies (en grec, «pentecosta»), viscuts i celebrats com un sol dia: «Els cinquanta dies que hi ha entre el diumenge de Resurrecció i el diumenge de Pentecosta s'han de celebrar amb alegria i joia, som si es tractés d'un sol i únic festiu, com un gran diumenge» (Normes universals de l'Any Litúrgic, núm.22).

L'origen de la Cinquantena es remunta als orígens de l'Any Litúrgic. Els jueus tenien la festa de les Setmanes (Dt 16,9-10), festa inicialment agrícola i posteriorment commemorativa de l'Aliança en el Sinaí, al cap de cinquanta dies de la Pasqua. Els cristians van organitzar molt aviat set setmanes, però per prolongar l'alegria de la Resurrecció i per celebrar-la al final dels cinquanta dies amb la festa del do de l'Esperit Sant. Ja en el segle II tenim el testimoni de Tertul·lià, que parla que en aquest temps no es dejuna, sinó que es viu una prolongada alegria.

La litúrgia insisteix molt en el caràcter unitari d'aquestes set setmanes.

(Continua a la pàgina 6.)

«Avui és el dia en què ha obrat el Senyor, alegrem-nos i celebrem-lo»

Diümenge de Pasqua / Cicle B

Lectura dels Fets dels Apòstols

En aquells dies, Pere prengué la paraula i digué: «Ja sabeu què ha passat darrerament per tot el país dels jueus, començant per la Galilea, després que Joan havia predicat a la gent que es fessin batejar. Parlo de Jesús de Natzaret. Ja sabeu com Déu el consagrà unguint-lo amb l'Esperit Sant i amb poder, com passà pertot arreu fent el bé i donant la salut a tots els qui estaven sota la dominació del diable, perquè Déu era amb ell. Nosaltres som testimonis de tot el que va fer en el país dels jueus i a Jerusalem. Després el mataren penjant-lo en un patíbul. Ara bé: Déu el ressuscità el tercer dia, i concedí que s'aparegués, no a tot el poble, sinó a uns testimonis que, des d'abans, Déu havia escollit, és a dir, a nosaltres, que hem menjat i hem begut amb ell després que ell hagué ressuscitat d'entre els morts. Ell ens ordenà que prediquéssim al poble assegurant que ell és el qui Déu ha destinat a ser jutge de vius i de morts. Tots els profetes donen testimoni a favor seu anunciant que tothom qui creu en ell rep el perdó dels pecats gràcies al seu nom.» (10,34a.37-43)

Salm responsorial

Avui és el dia en què ha obrat el Senyor, alegrem-nos i celebrem-lo. (Salm 117)

Lectura de la carta de sant Pau als cristians de Colosses

Germans, ja que heu ressuscitat juntament amb el Crist, cerqueu allò que és de dalt, on hi ha el Crist, assegut a la dreta de Déu; estimeu allò que és de dalt, no allò que és de la terra. Vosaltres vau morir, i la vostra vida està amagada en Déu juntament amb el Crist. Quan es manifestarà el Crist, que és la vostra vida, també vosaltres apareixereu amb ell plens de glòria. (3,1-4)

Lectura de l'evangeli segons sant Joan

El diümenge Maria Magdalena se n'anà al sepulcre de matí, quan encara era fosc, i veié que la pedra havia estat tretta de l'entrada del sepulcre. Ella se'n va corrents a trobar Simó Pere i l'altre deixeble, aquell que Jesús estimava tant, i els diu: «S'han endut el Senyor fora del sepulcre i no

sabem on l'han posat.» Llavors Pere, amb l'altre deixeble, sortí cap al sepulcre. Corrien tots dos junts, però l'altre deixeble s'avançà i arribà primer al sepulcre, s'ajupí per mirar dintre i veié aplanat el llençol d'amortallar, però no hi entrà. Darrere d'ell arribà Simó Pere, entrà al sepulcre i veié aplanat el llençol d'amortallar, però el mocador que li havien posat al cap no estava aplanat com el llençol, sinó lligat encara al mateix lloc. Llavors entrà també l'altre deixeble que havia arribat primer al sepulcre, ho veié i cregué. Fins aquell moment encara no havien entès que, segons les Escripures, Jesús havia de ressuscitar d'entre els morts. (20,1-9)

«Fins aquell moment encara no havien entès que, segons les Escripures, Jesús havia de ressuscitar d'entre els morts»

La resurrecció dels morts

Jean Hakolimana, prev.

En el credo, l'article de la resurrecció dels morts va acompanyat per dos més que li donen context i ampliació: la remissió dels pecats i la vida perdurable. Aquests dos són altres vessants de la fe en la resurrecció. Confessar la resurrecció és afirmar que en Déu res no està perdut, que tot ho porta al seu compliment. Per la resurrecció, confessem que en allò que quedaria desfet, mig fet o mal fet per raó de les nostres limitacions i flaqueses, Déu hi ha disposat una sortida exitosa que només ell pot assegurar. Confessar la resurrecció és posar l'èxit i la victòria de la vida com l'horitzó últim de la realitat humana. És reconèixer que la darrera paraula de la nostra vida no és ni el fracàs, ni les dificultats, ni la mort. D'aquí s'entén l'ampliació dels dos altres articles: la remissió dels pecats i la vida perdurable.

La remissió dels pecats forma part d'aquesta sortida que Déu dona a la nostra realitat, molt més enllà dels seus límits naturals. Perdonant, Déu infon en les nostres vides quelcom diví, fent sorgir la puresa com del no-res. A més, la remissió dels pecats ens dona oportunitat i responsabilitat per a participar en el procés de la resurrecció. Quan ens esforcem a perdonar, permetem que aquella victòria del bé sobre el mal comenci a fer-se realitat. Contribuïm a la resurrecció dels nostres germans en quant facilitem l'actualització de l'obra final de Déu en el nostre temps. No ho fem solament per als altres, sinó també per a nosaltres. Quan perdonem, obrim pas a la vida perdurable; a allò que l'original del credo anomena *vitam venturi saeculi*, la vida del segle venidor, del qual comencem a posar gèrmens amb el nostre obrar misericordiós.

La imatge

Encara no havien comprès que ell, el Messies, havia de ressuscitar d'entre els morts. Ni elles, ni els apòstols. El divendres havien vist morir el Mestre a la creu.

Ara s'espanten quan l'àngel els anuncia que no és entre els morts, i se'n van; per por no ho diuen a ningú. Hauran d'acomplir el manament de l'àngel d'anar a Galilea; allà el veuran com a Senyor i Font de Vida. Al·leluia!

Les tres Maries a la tomba (1876). W. Bouguereau

Lit. hores: Setmana I

2 dilluns

—Sant Francesc de Pàola, ermità (1416-1507)
—Santa Elba, abadessa (*870)
Fets 2,14.22-32 / Salm 15 / Mateu 28,8-15

3 dimarts

—Sant Ricard, bisbe (1197-1252)
Fets 2,36-41 / Salm 32 / Joan 20,11-18

4 dimecres

—Sant Plató, abat (*814)
Fets 3,1-10 / Salm 104 / Lluc 24,13-35

5 dijous

—Sant Vicenç Ferrer, prevere (1350-1429)
Fets 3,11-26 / Salm 8 / Lluc 24,35-48

6 divendres

—Sant Guillem, abat (*1202)
Fets 4,1-12 / Salm 117 / Joan 21,1-14

7 dissabte

—Sant Joan Baptista de la Salle, prevere (1651-1719)
Fets 4,13-21 / Salm 117 / Marc 16,9-15

8 diumenge II o de la Divina Misericòrdia / Cicle B

—Sant Amanci, bisbe (*446)
Fets 4,32-35 / Salm 117 / 1 Joan 5,1-6 / Joan 20,19-31

Convivència de confirmands

El proppassat mes de gener més de cinquanta nois i noies que es prepararen per a rebre el sagrament de la confirmació de les parròquies de Santa Maria, la Sagrada Família i de Nostra Senyora de Fàtima d'Igualada, de l'Escola Pia d'Igualada, Òdena, de Sant Martí de Tous, Calaf i Jorba van participar en una convivència entre Igualada i Jorba.

Jornada Diocesana de Catequesi

El diumenge 11 de març es van aplegar una setantena de catequistes a Sant Feliu de Codines per participar en la Jornada Diocesana que organitza la Delegació de Catequesi.

Al matí es va participar en la missa parroquial, presidida pel bisbe Romà.

La jornada va discórrer a l'escola de les Dominiques del P. Coll, on van ser molt ben acollits.

Rectors de santuaris a Manresa

Els rectors de santuaris de Catalunya i les Illes van celebrar les seves habituals Jornades a la Cova de Sant Ignasi de Manresa els dies 5, 6 i 7 de març. En la seva estada van fer diverses visites i celebracions: a la basílica de la Seu, la capella del Rapte, el santuari de Viladordis i el santuari de Joncadella. Va presidir les Jornades el bisbe Agustí de Sant Feliu de Llobregat.

El pas de Crist, el Senyor, de la vida a la mort

L.V.

(Prové de la pàgina 1.)

La primera setmana és l'Octava de Pasqua, en què els batejats la nit de la Vetlla Pasqual eren introduïts a una més profunda sintonia amb el Misteri de Crist que la litúrgia celebra. L'Octava de Pasqua acaba amb el diumenge de l'octava, anomenat *in albis*, ja que aquell dia els acabats de batejar es treien, en altres temps, els vestits blancs que havien rebut el dia del seu baptisme.

Dins de la Cinquantena se celebra l'Ascensió del Senyor, ara no necessàriament al cap de quaranta dies de la Pasqua, sinó el diumenge setè de Pasqua, perquè la preocupació no és tant cronològica com teològica, i l'Ascensió pertany senzillament al misteri de la Pasqua del Senyor. I conclou tot amb la donació de l'Esperit per Pentecosta.

La unitat de la Cinquantena queda també subratllada per la presència del ciri pasqual encès en totes les celebracions, fins al diumenge de Pentecosta. Els diversos diumenges no es diuen, com abans, per exemple, «Diumenge III després

La unitat dels cinquanta dies de la Pasqua queda subratllada per la presència del Ciri Pasqual encès.

Crist ressucitat, de Murillo.

de Pasqua» sinó «Diumenge III de Pasqua». Les celebracions litúrgiques d'aquesta Cinquantena expressen i ens ajuden a viure el misteri pasqual comunicat als deixebles del Senyor Jesús.

Les lectures de la Paraula de Déu dels vuit diumenges d'aquest temps en la santa missa estan organitzades amb aquesta intenció. La primera lectura és sempre dels Fets dels Apòstols, la història de la primitiva Església, que, enmig de les debilitats, va viure i va difondre la Pasqua del Senyor Jesús.

La segona lectura canvia segons els tres cicles: la primera carta de sant Pere, la primera carta de sant Joan i el llibre de l'Apocalipsi.

L'article

D'himnes i cants identitaris

Climent Forner, prev.

Totes les nacions del món, reconegudes políticament com a tals amb independència o sense, tenen els seus himnes i cants oficials; i no sols les nacions, sinó també les seves entitats culturals i esportives més rellevants. És tan evident aquesta realitat que no cal discutir-la, tot i que de vegades els Estats opressors o les organitzacions mundials també dominadores la neguin o la posin en dubte. Tots els humans hi tenim dret, ja que, més enllà del pa i de l'idioma, tenim necessitat absoluta dels diversos símbols com són les banderes, les tradicions culturals, els himnes que deia; formen part de la nostra personalitat col·lectiva. Catalunya, per exemple, la nostra molt estimada nació —coneguda i reconeguda com a tal pels nostres bisbes, però encara no, ni de bon tros, per l'Estat espanyol—, podríem dir que no existiria sense la Senyera, el cant dels Segadors i el virolai «Rosa d'abril» (a part, o a més, de l'himne del Barça i molts d'altres. Perdoneu).

Sobre el particular, un breu comentari. Jo, personalment i coincidint en això amb el bisbe Antoni Deig (a.c.s.), per més que sigui i em senti català a totes, preferiria «El cant de la senyera» de Joan Maragall a l'himne nacional català actual, «Els segadors», original d'Emili Guanyavents. No sé: aquest, per digne i emblemàtic que sigui, el trobo massa historicista i bel·licós; en canvi, l'altre és més líric i esperançat. I si, sense deixar de creure en una «Catalunya triomfant, rica i plena» a aconseguir «a cops de falç» contra l'enemic, «al damunt dels nostres cants» aixequéssim «una senyera» sobirana, que «en senyal de llibertat», «voleiant al grat de l'aire» i «amb el nostre cor fidel», no sols ens donés veu, sinó «llum als ulls i força al braç», què voleu més? Ah, si això ho cantéssim a l'uníson, ben agermanats, tots els habitants d'aquest país, nadius i vinguts de fora! Desapareixerien per sempre els quirigalls dels nostres dies que ens fan tant de mal.

De tal manera tothom s'hauria d'identificar amb allò que els llavis proclamen, que sempre m'han fet gràcia (per no dir pena) aquells futbolistes que, per més folrats de diners que estiguin, abans de començar un partit no entonen l'himne del club, sigui perquè no el saben, sigui perquè no el volen ni cantussejar. Els hauria de caure la cara de vergonya, per més aplaudiments que rebin del públic assistent a cada gol que fan.

Tot això ve a tomb de la Pasqua del Senyor que celebrem aquests dies. Si per Nadal les cançons populars catalanes arriben a eixordar; per Pasqua són les caramelles les que arreu arreu es fan sentir amb una alegria desbordant. La mona de Pasqua, per gormanda que sigui, i ho és molt, només ens aprofitarà de veritat si som capaços de corejar a cor què vols, cor què desitges, amb amb tots els ressons angèlics i terrenals, el càntic dels càntics: «Al·leluia! Al·leluia!»

La Dita

«Armar-se un ball de bastons»

Sebastià Codina, prev.

Parlant, la gent s'entén. Generalment és això el que sol passar, a no ser que alguns busquin brega, s'esveri el galliner i s'escapi algun cop de puny. El ball de bastons és una de les danses populars més animades del nostre folklore. Els balladors, ells i elles, en dos grups i armats cadascun amb garrots enflocats i robustos, que representen l'arma de la juguesca, colpegen tant com poden, fent veure que lluiten, i el so brusc de les patacades marca el compàs i el ritme de la dansa. A vegades els garrots van de bòlit i els dits dels dansaires reben alguna cleca fora de lloc. Llavors s'organitza un aldarull que enverina la gresca. Per això diem: es van reunir els de dalt i els del mig i en comptes de parlar s'armà un ball de ball de bastons.

Ara t'estimo amb un amor etern (Is 54,7)

Romà Casanova, bisbe de Vic

La Vetlla Pasqual és la gran celebració cristiana, en què l'Església experimenta el que diu el profeta Isaïes, en boca del Senyor: *En una flamarada d'indignació t'havia amagat la meva mirada, però ara t'estimo amb un amor etern* (Is 54,7). Aquest és l'anunci de Pasqua que ressona en tot el món. Un anunci que, tot i ser proclamat de manera pròpia i solemne, en la Pasqua cristiana, sempre és nou. Perquè l'única novetat en el món i en tota la història de la humanitat és l'esdeveniment de Crist ressuscitat d'entre els morts. Tota altra realitat, per molt esplendorosa que sigui i per molta força que manifesti, sempre es trobarà amb la realitat de la mort, que inexorablement posa fi a tot el que succeeix. M'agrada de recordar aquelles paraules de Benet XVI: «Solament si Jesús ha ressuscitat quelcom veritablement nou ha succeït, que canvia el món i la situació de l'home. Llavors Jesús es converteix en el criteri del qual ens podem fiar. Doncs, ara, Déu s'ha manifestat vertaderament» (*Jesús de Natzaret*).

Quin és aquest anunci? Com podem expressar-lo amb paraules entenedores per als nostres coetanis? Com l'hem de dir i de viure a fi que doni resposta als plantejaments que ells porten en el més pregon del seu cor? Aquest és el repte que tenim tots els creients en Jesús en sortir de la Vetlla Pasqual o de la missa de Pasqua. Perquè no hi ha Pasqua autèntica sense que hi hagi l'anunci de Jesús ressuscitat, viu entre nosaltres. Si solament vivim la Pasqua entre els murs dels nostres temples, no hem entès res del que l'Església anuncia i celebra.

En Jesús ressuscitat ens és donada la paraula més esperada per tot cor humà: l'amor és més fort que la mort. Hi ha un Amor, l'únic amor, font de tot amor, que té la característica de l'eternitat. Aquest és l'amor misericordiós de Déu, que arrabassa el nostre cor, pobre i pecador, del po-

der del pecat i de la mort. La misericòrdia ens salva de la fredor del desamor i de l'odi i encén en nosaltres aquell amor que té la seva font en el mateix cor de Déu. I aquest amor té un rostre humà: el de Jesús, mort i ressuscitat. Aquesta afirmació cristiana no és una mera idea, ni un sentiment; és un esdeveniment, una Persona: el crucificat i el ressuscitat, el qui s'ha trobat amb els seus deixebles i el qui és viu entre nosaltres. Els cristians sabem i experimentem que és viu, al nostre costat, cada dia, per il·luminar-nos, per enfortir-nos, per alliberar-nos.

